

De lockdown van **Elisabet**

In de Bijbel staat een heel opmerkelijke geschiedenis over Elisabet en Zacharias¹.

Het waren mensen die qua afstamming in Israël, een stamboom hadden om 'u' tegen te zeggen. Elisabet had als voorvader Aäron, de broer van Mozes.

Uit deze familie kwamen de hogepriesters voort. Die hadden een bijzondere rol te vervullen in de tempeldienst. En de man van Elisabet behoorde ook tot de priesterafdeling. Dat bezorgde hem geregeld de belangrijke opdracht om voor te gaan in gebed.

¹ Je kunt dit verhaal lezen in de Bijbel, boek Lucas hfdstk. 1 verzen 5-25

Je zou dit koppel dus kunnen bestempelen als heel gezegend. Daarbij wordt ons nog verteld dat het koppel heel godvruchtig was en onberispelijk in hun levenswandel met God.

Er was echter één groot probleem in dit gezin: Elisabet was onvruchtbaar. In die tijd werd dit gezien als een vloek van God. Dat betekende een enorme last voor deze mensen. Ondertussen waren alle kansen op een zwangerschap verkeken, want ze waren beiden op hoge leeftijd gekomen. Maar dan krijgt de geschiedenis een volledig nieuwe wending: tijdens zijn dienst verschijnt een engel aan Zacharias. Stel je voor. Elisabet zou een zoon baren. En niet zomaar een zoon. Hij zou een groot profeet worden. Hij moest de komst van de Messias inluiden. Hij zou geen wijn en sterke drank drinken en zou, vervuld van Gods Geest, heel wat mensen tot Hem brengen.

En dan gebeurde er iets waardoor Zacharias serieus op de vingers getikt werd, of liever: op de stem.

Als God ingrijpt in je leven, dan weet Hij wat Hij doet.

Al die jaren van vernedering hadden Elisabet niet verbitterd maar juist heel nederig en zacht gemaakt.

De prachtige verbeeldingen zijn gemaakt door Gea van den Berg en vormen een vierluik.

Alhoewel Zacharias eerst verward was en vrees hem overviel – je zou voor minder – stelde Zacharias de boodschap van de engel in vraag: “Waarom (of hoe) zal ik dit weten?”. Wat was dit nu voor een vraag? Ik zou zeggen: “Doordat Elisabet zwanger wordt.” De engel onderstreepte dat hij rechtstreeks voor God stond, toen hij de opdracht voor deze boodschap kreeg. Hoe kon Zacharias hieraan twijfelen? Zo’n verschijning was in die tijd, net zoals nu, geen alledaagse koek. Hoe kon Zacharias, die dag in dag uit tot God gebeden had om een kind en het dus moest hebben van een wonder, de macht van God om in te grijpen in de natuur in twijfel trekken? Dan gebeurde er iets waardoor Zacharias serieus op de vingers getikt werd, of

liever: op de stem. Hij kon niet meer spreken. Het werk als priester kon hij gelukkig wel verder doen: bidden voor het volk en reukoffers verzorgen. Daarvoor had hij geen stem nodig. God kon hem horen en zelfs gebruiken in Zijn dienst. Alleen kon hij geen openlijk gebed uitspreken over het volk. Als hij niet eens een engel op zijn woord geloofde, hoe zou hij dan over het volk een gemeente zegen kunnen uitspreken? Het met stomheid geslagen worden was dus voor Zacharias een heel gepast antwoord. Als God ingrijpt in je leven, dan weet Hij wat Hij doet.

Maar hoe zat het met Elisabet? Toen Zacharias zijn dienst in de tempel vervuld had, trok hij naar huis. Elisabet had de engel niet gezien. Zij werd enkel

geconfronteerd met Zacharias’ stomheid. Met stukjes papier – want ik veronderstel dat hij de doventaal niet onder de knie had – en met handen en voeten vertelde hij haar over de ontmoeting met de engel. Niet lang daarna werd Elisabet zwanger van hem. Er is nergens sprake van twijfel. Zacharias’ ‘hoe-vraag’ van daarnet, was meteen beantwoord.

Laat ons eerlijk zijn: de reactie van Elisabet op haar zwangerschap was toch ook op zijn minst heel eigenaardig: ze verborg zich 5 maanden. Ze ging vrijwillig in een echte lockdown. Waarom toch? Als je na zolang wachten in verwachting geraakte, wetende dat het biologisch gezien een onmogelijke zaak was, dan zou je toch verwachten dat ze dit overal ging rond vertellen.

Dat ze bokkesprongen doorheen de stad zou maken (in zover haar leeftijd het nog toeliet) van blijdschap... ? Welke reden had Elisabet voor haar vrijwillige lockdown? "De Heer heeft zich mijn lot aangetrokken. Hij heeft dit voor mij gedaan opdat de mensen me niet langer zouden verachten." ¹

Maar zo zat Elisabet niet in elkaar. Ze wilde in alle stilte het kindje in zich laten groeien. Zonder ophef te maken. Want ze wist dat ze in verwachting was van een groot profet. Die mocht de weg van de Verlosser voorbereiden. Dat was voor haar veel belangrijker dan haar

omgeving beschaamd te maken. Al die jaren van vernedering hadden Elisabet niet verbitterd, maar haar juist heel nederig en zacht gemaakt. Ik hoorde eens een uitspraak: 'Qua karakter heb je twee mogelijkheden: ofwel ben je klei ofwel ben je was. Ben je klei en Gods licht schijnt op je, dan word je harder en harder. Ben je was en Gods licht schijnt op je, dan word je zachter en zachter.' Wat ben jij? Klei of was?

Yvan Thomas

Toelichting 4-luik van Gea van den Berg

In een gemeente in Nederland grepen de gelovigen het schilderij aan om de Advent mee te vieren, de voorloper van het Kerstfeest. Het eerste luik kondigt de geboorte van Johannes de Doper aan. Het tweede luik verhaalt de aankondiging van de geboorte van Jezus. Het derde luik verbeeldt Maria bij Elisabet. Maria zingt er haar lofzang. Het vierde luik gaat over de geboorte van Johannes de Doper, met de lofzang van Zacharias.

De kinderen worden op een bijzondere manier betrokken bij dit thema. Ze krijgen bvb. zes kleine kaarsjes mee om er elke dag één aan te steken. Een andere keer maken ze een schaapje of een hoera in verwachting – kaart.

¹ NBV-vertaling